

Hayat Ertelemeye Gelmez

– KONUK YAZAR · 07 Aralık 2017

HAYAT ERTELEMEYE GELMEZ

'MANOLYA KOKULU HİKÂYELER' adlı kokulu kitaptan seçme öyküyle giriş yapalım:

HAYAT ERTELEMEYE GELMEZ...

"Hayat akıp giderken...

- *Siz siz olun, bugün aklınızdan geçen güzellikleri asla yarına bırakmayın...
- *Ne yapacaksınız, hemen ama hemen şimdi yapın...
- *Çiçek mi sulayacaksınız, sulayın...
- *Kitap mı okuyacaksınız, okuyun...
- *Sinemada çok beğendiğiniz bir film mi var, hemen gidin seyredin...
- *Sevgilinizi öpmek mi istiyorsunuz, hemen öpün...
- *Bir yakınınızı aramak mı istiyorsunuz?
Sarılın telefona ve hemen arayın...
- *Yiyin, için, şarkı söyleyin, dans edin...
- *Ama ne yapacaksınız, hemen yapın...
Çünkü siz bugün bugünü yaşıyorsunuz...
Ve yarını da yaşayacağınıza ilişkin hiçbir sözleşmeniz yok.

Geçtiğimiz gün bir mezarlık ziyaretine gitmiştim... Orada, aramızdan zamanlı veya zamansız ayrılan 7'den 70'e çok sayıda insan sessizce yatıyordu...

Orada yatanlar sadece bedenler değildi... Ertelenmiş umutlardı...

Söylenmemiş sözlerdi... Yarım bırakılmış işlerdi... Evet, evet...

Kim bilir onlar hayata veda ettikleri sırada neleri yarım bırakmışlardı?

Kimisi, "Tamam, onu kırdım ama nasılsa yarın gönlünü alırım," diyordu...

Kimisi, "Adam sen de, bu konsere bir dahaki sefere giderim," demişti...

Kimisi de, "Tatile haftaya çıkarım, hele şu işi de halledeyim," diye düşünüyordu.

Ve onlar hiçbiri düşündüklerini yapamadı...

Belki bir küçük çocuk babasından gelecek bisikleti bekliyordu...

Adamsa, "Bu akşam yorgunum, yarın alır giderim" diye düşünmüştü... Ve o çocuk bisiklete binemedi...

İtiraf etmeliyiz ki bizler; belki iyi belki kötü ama çok yanlış yaşıyoruz...

Hepimizin hayatı yarınlara bırakılmış işlerle, ertelenmiş umutlarla dolu...

Çalışıyoruz, çalışıyoruz...

Hayatın tüm güzel renklerini ellerimizle itiyoruz...

Ve de sanki tüm yarınlar bizimmiş gibi, hayaller kurup duruyoruz...

Sevinçleri, mutlulukları hep sonraya bırakıyoruz...

Bizler var ya, bizler... İnanın çok yanlış yaşıyoruz..."

Hayat ertelemeye gelmez... Çekmecelerde yıllardır bekletilen hediyelik meyve kokulu mumlar, askerlik yıllarımızda bavulda biriktirdiğimiz tekrar okunmayı bekleyen yıllanmış mektuplar, okunmak için ertelenen kitaplar, film kutumuzda izlenmek için bekletilen en iyi aile filmleri ve belgeseller, en yakın komşumuz için düşleyip de yapmayı unuttuğumuz kek tarifleri, telefonun bir ucunda bizi bekleyen ve aranmaya hasret aile büyüklerimiz, evlenip yuva kurunca yüzünü unuttuğumuz ilkokul arkadaşlarımız, uzak şehirlere gidip de adresini alıvermeyi unuttuğumuz çocukluk arkadaşlarımız, özgürlüğünü kısıtlayıp kafese koyduğumuz güvercinlerimiz, anne babamıza hayattayken söyleyemediğimiz en içten 'Seni Seviyorum!' sözleri, yürekten sarılamadığımız erken vefat eden kardeşlerimiz, sımsıkı sarılmayı ertelediğimiz can dostlarımız, öpmeyi unuttuğumuz çocuklarımız, dünya telâşından sulamaya zaman bulamadığımız narin saksı çiçeklerimiz, yoldan geçerken selâm vermeyi unuttuğumuz mahalle komşularımız, ertelenen düşler, söz verilip de yapılmayan hayaller, saklanan gülüşler, bir demet gül yollamayı unuttuğumuz kalpler... ve daha fazlasıyla gizlenen binlerce pırıltı alevleniyor her birimizin iç dünyasında.

Bir çiçeği sevgiyle sularken kuş seslerini de duymalı o anda. Bir kitabı ilgiyle okurken sonraki okunacakları da listelemeli. Bir yemeğe sevgimizi katarken aç yatan komşumuzu da davet etmeli. Ana baba, eş dost, öğretmenlerimiz, evlâtlar, akrabalar, komşular ile bereketli bir gönül sofrası kurmalı muhabbetle. Güzeldir hayat ve içinde insan da yer aldıkça ballanır. Bir dakika sonra vefat edeceğiz yahut yüz yıl yaşayacağız. Ölüm bizim elimizde değilse, o hâlde şükredip dua ile taçlandırmalı ve akışına bırakmalı. Ertelenen iyilikler hemen öne alınmalı ve anında sıraya konmalı mutluluk. Hayat ne ertelemeye ne de erteletmeye gelir dostlar. Yerimizden usulca kıpırdayıp ilk adımı biz atınca dünya güzelleşir aslında.